

Manden ikke som vor Forfatter synes at mene, fremgaar som en nødvendig Følge af, at de besiddende Kvinder bliver fritagne for Arbejde, og de arbejdende Kvinder faar Del i samme Fag som Mændene. Dersom det var saa, kunde vi give dem Ret, der finder det overflødigt, at Kvinderne vil kæmpe for deres Rettigheder, i det disse jo i tilstrækkeligt Maal vil blive dem givne alene i Kraft af den historiske Udvikling. Vi tror ikke, at Sagen er saa enkelt. Selv en Blomst fordrer til sin Vækst en Mangfoldighed af virkende Aarsager. Og det menneskelige Samfunds hundredfoldig mere sammensatte Bygning gør, at en Faktor, som i og for sig er gunstig for Fremskridtet, let kan komme til at give Udviklingen en helt anden Kurs, dersom den ikke bliver benyttet paa rette Maade. For at det ikke skal gaa saaledes med den Omvæltning i Kvindernes sociale Livsvilkaar, som Hr. André har skildret saa anskueligt, mener vi, at Kvinderne maa tage sig sammen, og at Samfundet paa sin Side maa støtte dem kraftigt i deres Kamp for at finde de rette Arbejdsfelter. Det er slet ikke givet, at disse vil vise sig at være de samme som Mandens. Det vilde i alt Fald stride mod den Lov, som siger, at jo højere Udviklingen er, jo mangfoldigere er ogsaa Udformningen. Selv indenfor et og det samme Fag vil der sikkert altid være Plads for forskellige Ejendommeligheder. Men kun Frihed og Eksperiment vil kunne lære Kvinderne at finde deres rette Plads i den ny Arbejdsordning, som ikke de selv har valgt, men som med uafviselig Magt tvinger sig ind paa dem.

Har jeg end haft noget at indvende mod den Maade, hvorpaa Forfatteren har stillet Industrien og Kvindespørgsmaalet overfor hinanden, saa er jeg dog ikke blind for, at hans Indlæg er en Hjælp til Orientering for Kvinderne i den ny Tingenes Tilstand, og vil derfor anbefale det lille Skrift paa det bedste til dem.

Kirstine Frederiksen.